

Οργίζομαι, άρα ελπίζω

✖ Για πρώτη φορά στα διεθνή χρονικά ο αμερικανικός παράγων εμφανίστηκε να επιδιώκει αποκάλυπτα την άνοδο αρχηγού κομμουνιστικού κόμματος στην εξουσία διακυβέρνησης ευρωπαϊκού κράτους – της Κύπρου. Το γεγονός δεν προβλημάτισε ούτε σκανδάλισε την πλειονότητα του εκλογικού σώματος των Ελληνοκυπρίων.

Προφανώς, η συμπάθεια δεν ήταν ιδεολογική ούτε προσωπική. Όταν παραμονές του δημοψηφίσματος του Απριλίου 2004 ο τότε υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Κόλιν Πάουελ είχε, προκλητικότατα, απευθείας τηλεφωνικές ερωτοτροπίες με τον κ. Χριστόφια, ο στόχος ήταν κιόλας σαφής: Ο κομμουνιστής κομματάρχης ήταν περισσότερο εύχρηστος στον αμερικανικό παράγοντα από τον τότε πρόεδρο Τάσσο Παπαδόπουλο, προκειμένου να εξασφαλιστεί η υπερψήφιση του Σχεδίου Ανάν.

Μετά το δημοψήφισμα, ο κυπριακός Τύπος είχε φέρει στο φως (Οκτώβριος 2004) τα ποσά, πολλών εκατομμυρίων δολαρίων, που επίσης αποκάλυπτα ο αμερικανικός παράγων είχε διαθέσει στην Κύπρο ενισχύοντας την προπαγάνδα για θετική ψήφο στο Σχέδιο Ανάν. Και σε ελλαδικές εφημερίδες είχε δημοσιευτεί (Ιούνιος 2005) η αποκαλυπτική ακριτομύθια του υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ για ευρωπαϊκά θέματα Daniel Fried, που είχε πει στις 26.6.2003:

Όταν προσπαθούσαμε να πείσουμε την Τουρκία να επιτρέψει τη διέλευση στρατιωτικών μας δυνάμεων μέσα από το έδαφός της για να φτάσουμε στο βόρειο Ιράκ, της προσφέραμε τρία ανταλλάγματα: Αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια σε χορηγίες και δάνεια. Την έναρξη διαπραγματεύσεων για την είσοδό της στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και την Κύπρο μέσω του Σχεδίου Ανάν (and Cyprus in the form of the Annan Plan).

Τίποτε από αυτά δεν προβλημάτισε ούτε σκανδάλισε την πλειονότητα του εκλογικού σώματος των Ελληνοκυπρίων την προπερασμένη Κυριακή. Ήξεραν ότι αν κατορθωθεί να φύγει από τη μέση ο πρόεδρος Τάσσος Παπαδόπουλος, οι Αμερικανοβρετανοί θα επαναφέρουν, σε ελάχιστο χρόνο, καμουφλαρισμένο το «νομικό έκτρωμα» (όπως χαρακτήρισε το Σχέδιο Ανάν η επιτροπή των Ευρωπαίων συνταγματολόγων) προκειμένου αυτή τη φορά να το επιβάλουν. Οι δύο άλλοι

υποψήφιοι ήταν φανερά διατεθειμένοι να δεχθούν μια «λύση» τύπου Ανάν, οπότε οι εκλογές της 17ης Φεβρουαρίου συνιστούσαν ένα και πάλι δημοψήφισμα: Ή επανεκλέγεται ο εγγυητής αντίστασης στην Πλεκτάνη Ανάν ή τα όσα κερδήθηκαν τον Απρίλιο του 2004 αφανίζονται. Και οι Ελληνοκύπριοι ψήφισαν αφανισμό.

Έζησαν μέσα στα τέσσερα αυτά χρόνια την απτή πιστοποίηση της αποτελεσματικότητας που έχει στις διεθνείς σχέσεις η εμμονή ενός λαού, έστω ελάχιστου αριθμητικά, στην αξιοπρέπεια και στον αυτοσεβασμό του – στην προάσπιση των πολιτικών του ελευθεριών και των αρχών του δικαίου. Οι χρησμοί των καταστροφολόγων που προφήτευαν, το 2004, εφιαλτικές συμφορές αν ο Ελληνισμός αρνιόταν να υπερψηφίσει την Πλεκτάνη Ανάν, την «τελευταία και μεγάλη ευκαιρία λύσης του Κυπριακού»(!) διαψεύστηκαν παταγωδώς. Η Κυπριακή Δημοκρατία παρέμεινε το νόμιμο κράτος της μεγαλονήσου, δεν απομονώθηκε, δεν αμφισβητήθηκε στους διεθνείς οργανισμούς.

Ουδείς αναγνώρισε το ψευδοκράτος στην κατεχόμενη Βόρεια Κύπρο (-οι καταστροφολόγοι όφειλαν να ξέρουν ότι μια τέτοια αναγνώριση από διεθνή οργανισμό θα συνιστούσε αναίρεση των συμφωνιών Ζυρίχης και Λονδίνου, επομένως και ακύρωση του νομικού καθεστώτος των Βρετανικών Βάσεων στη μεγαλόνησο). Το κυπριακό πρόβλημα δεν έκλεισε ούτε τελμάτωσε με το «όχι» των Ελλήνων της Κύπρου στο «νομικό έκτρωμα» της Πλεκτάνης. Συνέχισε να τίθεται, ως πρόβλημα πια της Ε.Ε., με αυξημένες πιέσεις για λύση. Πλήρες μέλος της Ε.Ε. η Κυπριακή Δημοκρατία (όχι φιμωμένη «κοινότητα» στο πλαίσιο μιας καταγωγικά μη λειτουργικής «διζωνικής ομοσπονδίας») έχει λόγο και κρίσιμη ψήφο (ή βέτο) για το ενδεχόμενο ευρωπαϊκού μέλλοντος των εισβολέων και κατακτητών της.

Αγνόησαν οι Ελληνοκύπριοι ψηφοφόροι την προπερασμένη Κυριακή ότι χάρη στην έκπληξη που αποτέλεσε ο Τάσος Παπαδόπουλος, στη στιβαρή αξιοπρέπεια και σθεναρή αποφασιστικότητα του δημοψηφισματικού «όχι», ο Ελληνισμός, για πρώτη φορά ύστερα από πενήντα τόσα χρόνια, βρισκόταν από θέσεως ισχύος στο Κυπριακό: Οι απειλές, οι από παντού εκφοβισμοί, οι απροσχημάτιστοι εκβιασμοί είχαν παγιδευτεί σε αδιέξοδο. Κάθε διαπραγμάτευση, μετά την απόρριψη της Πλεκτάνης Ανάν, θα γινόταν πια μόνο με τις προϋποθέσεις του «ευρωπαϊκού κεκτημένου» της Κυπριακής Δημοκρατίας – η Κύπρος απομακρυνόταν, επιτέλους, από τον υποχείριο των Αμερικανών ΟΗΕ. Το ψευδοκράτος ήταν αδύνατο να αναγνωριστεί, οι βρετανικές βάσεις μπορούσαν να αμφισβητηθούν οποιαδήποτε στιγμή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο ως αδιανόητο κατάλοιπο αποικιοκρατικής αυθαιρεσίας χώρας – μέλους της Ε.Ε. εις βάρος άλλου εταίρου. Ρουά – ματ.

Το βάρος της ιστορικής ευθύνης για τον αφανισμό των καρπών του σθένους του Τάσσου Παπαδόπουλου δεν πέφτει μόνο στους Ελληνοκύπριους ψηφοφόρους της 17ης Φεβρουαρίου 2008. Το μοιράζεται και ο ελλαδικός Ελληνισμός: Ο αθηναϊκός Τύπος και τα τηλεοπτικά κανάλια έθαψαν τις κυπριακές εκλογές, κυριολεκτικά, σαν να επρόκειτο για ανάδειξη νομάρχη σε ασήμαντη νομαρχία.

Δεν εμφανίστηκε η ελάχιστη πολιτική ανάλυση ή αναφορά στη δραματική κρισιμότητα που είχαν αυτές οι εκλογές για τον σύνολο Ελληνισμό, για το ιστορικό του μέλλον. Έλειψε και η παραμικρή κριτική πληροφόρηση τουλάχιστον για τις διαφορές των τριών υποψηφίων σε επίπεδο τεκμηρίων ικανότητας και ανθρώπινης ποιότητας, πολιτικής συνέπειας, νοημοσύνης και σοβαρότητας.

Το σκανδαλωδέστερο ίσως: Ούτε δημοσιεύτηκε ούτε σχολιάστηκε το γεγονός ότι ο εξ απορρήτων «επικοινωνιολόγος» σύμβουλος του πρωθυπουργού της Ελλάδας, ο σε καθημερινή βάση συνομιλητής του, κατέβηκε στην Κύπρο για να οργανώσει την προεκλογική καμπάνια του κ. Χριστόφια!

Ίσως το σημαντικό δεν είναι οι ιστορικές ευθύνες, αλλά η εξελικτική ιστορική δυναμική: Μετά τους απελευθερωτικούς πολέμους 1912-13, ήρθε ο Διχασμός, η μυωπική καταψήφιση του Βενιζέλου, η μικρασιατική καταστροφή. Μετά το «Όχι» του 1940, τελευταίο δείγμα αυτοσεβασμού και αξιοπρέπειας των Ελλήνων, ο καινούργιος Διχασμός, η πολυαίμακτη παρανοϊκή ανταρσία η κατ' ευφημισμόν «εμφύλιος».

Μετά το ισοσθενές «Όχι» των Ελλήνων της Κύπρου τον Απρίλη του 2004, η ντροπή του αυτοχειριασμού στις εκλογές του Φεβρουαρίου 2008.

Παρακμιακή φορά ιστορικού τέλους; Αν την παραδεχτούμε, ίσως ξεπηδήσει οργή, δηλαδή ελπίδα.